

Blauwe maan is het tweede boek in de reeks *De onsterfelijken*

© 2009 Alyson Noël

All rights reserved

© 2010 Nederlandse vertaling uitgeverij Mouria, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel: *Blue Moon*

Vertaling: Sandra C. Hessels

Omslagontwerp: DPS/Davy van der Elskén

ISBN 978 90 458 0189 6

NUR 285

www.mouria.nl

www.watleesjij.nu

*Voor Jessica Brody, die zoveel talent bezit op zoveel gebieden
dat het bijna niet eerlijk is!*

Iedereen heeft een eigen lotsbestemming;
de enige verplichting
is die te volgen en te accepteren,
waar zij ook toe mag leiden

Henry Miller

{8}Een

{1}'Doe je ogen dicht en probeer het voor je te zien. Kun je het zien?'

Ik knik met mijn ogen stijf dicht.

'Stel het je voor. Zíé de structuur, de vorm, de kleur. Lukt dat?'

Ik glimlach en heb mijn onderwerp helemaal voor ogen.

'Goed zo. Steek nu je handen uit en raak het aan. Tast de omtrek af met je vingertoppen, voel het gewicht ervan in je handen. Combineer nu al je zintuiglijke waarnemingen - zicht, tast, geur, smaak - kun je het ook proeven?'

Ik bijt op mijn lip om een grinnik te onderdrukken.

'Perfect. Combineer dat alles met gevoel. Geloof dat het bestaat, vlak voor je. Voel het, zie het, raak het aan, proef het, accepteer het en... laat het verschijnen. Manifesteer het!'

Ik volg braaf al zijn aanwijzingen op. Pas als ik hem hoor kreunen, doe ik mijn ogen open om zelf te kijken naar het resultaat.

'O, Ever.' Hij schudt zijn hoofd. 'Het was de bedoeling dat je aan een sinaasappel dacht. Dit lijkt er niet eens op!'

'Nee, er is weinig fruitigs aan hem.' Ik grinnik en lach naar elk van mijn twee Damens - de kopie die ik heb laten verschijnen uit het niets en de versie van vlees en bloed die naast me zit. Ze zijn allebei even lang, hebben hetzelfde donkere haar en zijn zo onweerstaanbaar aantrekkelijk dat ze bijna niet echt lijken.

'Wat moet ik toch met jou?' vraagt de echte Damen. Hij probeert afkeurend te kijken, maar het lukt hem niet bepaald. Zijn ogen verraden hem elke keer, die stralen alleen maar van liefde.

'Hmm...' Ik kijk van mijn ene vriendje naar het andere - het ene echt, het andere zojuist tevoorschijn getoverd. 'Je

zou me natuurlijk gewoon kunnen zoenen. Maar als je het te druk hebt, kan ik hem ook vragen om voor je in te vallen. Ik denk niet dat hij dat erg vindt.' Ik beweeg naar de kopie van Damen toe en lach als hij naar me glimlacht en knipoogt. De randjes van zijn omtrek worden nu al vager en het duurt niet lang voor hij zal verdwijnen.

De echte Damen kan er niet om lachen. Hij schudt zijn hoofd. 'Ever, alsjeblieft. Je moet wel serieus meedoen. Je hebt nog zoveel te leren.'

'Waarom heb je daar zo'n haast mee?' Ik schud mijn kussen op en geef een klopje op de lege plek naast me op bed. Ik hoop vurig dat hij achter mijn bureau vandaan komt en bij me komt zitten. 'We hebben nou toch alle tijd van de wereld?' Ik grijns. Als hij me aankijkt, voel ik mijn hele lichaam warm worden en mijn adem blijft in mijn keel steken. Ik vraag me af of ik ooit aan zijn geweldige uiterlijk zal wennen: de zachte, olijkleurige huid, het glanzend bruine haar, zijn perfecte gezicht en slanke, gespierde lichaam. Hij is de volmaakte, donkere yin tegenover mijn blonde yang. 'Je zult merken dat ik erg leergierig ben.' Ik kijk hem aan en onze blikken kruisen elkaar, waardoor ik recht in twee donkere poelen met een oneindige diepte kijk.

'Je kunt er geen genoeg van krijgen,' fluistert hij hoofdschuddend als hij naast me komt zitten. Hij voelt zich net zo tot mij aangetrokken als ik tot hem.

'Ik probeer al die verloren tijd in te halen,' mompel ik. Ik kan nooit wachten tot dit soort momenten waarop we helemaal alleen zijn en ik hem met niemand hoef te delen. Ook al weet ik dat we nog letterlijk een eeuwigheid de tijd hebben, ik ben er niet minder ongeduldig om.

Hij buigt naar mij toe om me te kussen en laat de les voor wat hij is. De aandacht voor het manifest laten worden of tevoorschijn toveren van voorwerpen, iemand vanaf een afstand bekijken en telepathie, al dat helderziende gedoe is vervangen

door iets veel belangrijkers. Hij duwt me achterover tegen de stapel kussens en drukt zich stevig tegen me aan. We lijken samen te smelten als twee kronkelende klimplanten in een donker bos, op zoek naar zonlicht.

Zijn vingers glijden onder mijn topje, langzaam langs mijn buik omhoog naar mijn beha. Ik doe mijn ogen dicht en fluister: 'Ik hou van je.' Die woorden hield ik ooit liever voor mezelf. Maar nadat ik ze één keer heb durven uitspreken, heb ik sindsdien bijna niets anders meer gezegd.

Ik hoor een zacht, gedempt gekreun terwijl hij de sluiting van mijn beha open weet te krijgen. Het gaat zo eenvoudig, zo perfect, geen gefrunnik of onhandig gedoe.

Elke beweging die hij maakt, is zo soepel en perfect... Misschien wel te perfect.

'Wat is er?' vraagt hij bezorgd als ik hem van me af duw. Zijn ademhaling klinkt oppervlakkig en hij zoekt mijn blik. De huid rondom zijn ogen staat strak en samengetrokken op een manier die ik inmiddels gewend ben.

'Niks.' Ik draai mijn rug naar hem toe en trek mijn topje weer omlaag, dankbaar dat ik in elk geval de les in het afschermen van mijn gedachten heb voltooid. Dat is het enige waardoor ik nu kan liegen.

Hij zucht en draait zich af, waarbij hij me de tinteling van zijn aanraking en de warmte van zijn blik ontnemt. Hij ijsbeert door mijn slaapkamer. Als hij na een poosje blijft staan en zich naar mij omdraait, pers ik mijn lippen op elkaar omdat ik weet wat er gaat komen. Ik heb deze preek al vaker gehoord.

'Ever, ik probeer je heus niet op te jagen, of zo. Echt niet.' Zijn gezicht straalt bezorgdheid uit. 'Maar ooit zul je je eroverheen moeten zetten en moeten accepteren wie ik ben. Ik kan alles wat je maar wilt laten verschijnen uit het niets, ik kan je gedachten en beelden sturen via telepathie als we niet samen zijn en ik kan je zonder enige waarschuwing

meenemen naar Zomerland. Maar wat ik nooit zal kunnen, is veranderen wat er gebeurd is. Het verleden is zoals het is.'

Ik staar naar de grond en voel me klein en afhankelijk. Ik schaam me kapot. Het is vreselijk dat ik mijn jaloezie en onzekerheden zo slecht kan verbergen voor hem. Wat ik ook voor schild maak om mijn gedachten te beschermen, het maakt niet uit. Hij heeft zeshonderd jaar de tijd gehad om menselijk gedrag - en ook specifiek mijn gedrag - te bestuderen. Ik ben pas zestien. En een paar maanden.

'Geef me gewoon nog wat meer tijd om eraan te wennen.' Ik pulk aan een los draadje van mijn kussensloop. 'Ik doe dit pas een paar weekjes.' Ik haal mijn schouders op en denk terug aan hoe ik zijn ex-vrouw vermoordde, hem vertelde dat ik van hem hield en mijn nieuwe leven als onsterfelijke heb omarmd. En dat allemaal minder dan drie weken geleden.

Hij kijkt me aan, zijn mond in een dunne streep en met een blik vol twijfels in zijn ogen. We staan maar een paar passen van elkaar vandaan en toch voelt de ruimte tussen ons reusachtig groot en beladen. Het lijkt wel een diepe oceaan.

'Ik heb het over dít leven,' voeg ik daar vlug aan toe met een hogere, vrolijker stem, in de hoop de stilte te verbreken en een luchtige toon aan te slaan. 'Aangezien ik me geen ander leven kan herinneren, is dat alles wat ik heb. Ik heb gewoon een beetje meer tijd nodig, oké?' Ik glimlach nerveus en mijn lippen voelen rubberachtig aan als ik ze in de plooi trek. Ik haal opgelucht adem als hij zich naast me op het bed laat zakken, zijn vingers naar mijn voorhoofd brengt en wrijft over de plek waar niet al te lang geleden nog een litteken zat.

'Tijd zullen we altijd genoeg hebben.' Hij zucht en streelt langs mijn kaak. Dan buigt hij verder voorover om me te kussen en drukt zijn lippen eerst op mijn voorhoofd, daarna op mijn neus en dan op mijn mond.

Net als ik denk dat hij me weer wil zoenen, geeft hij een kneepje in mijn hand en staat op. Hij loopt naar de deur en laat een prachtige, rode tulp achter op de plek waar hij net nog zat.

